

Sygn. akt : II Ka 287/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący : SSO Jerzy Pałka

protokolant: Dorota Dżiczek

w obecności oskarżyciela : powiadomiony nieobecny

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2018 r.

sprawy: R. N.

obwinionego z art. 92 a kw

z powodu apelacji obrońcy oraz osobistej obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Pułtusku

z dnia 4 czerwca 2018 r. sygn. akt II W 327/17

Orzeka:

1/ Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób , że obwinionego uniewinnia od popełnienia czynu mu zarzucanego.

2/ Koszty postępowania przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 287/18

UZASADNIENIE

R. N. został obwiniony o to , że w dniu 18 czerwca 2017 r. ok. godziny 9.45 w miejscowości G. gm. P. kierując pojazdem marki B. (...)NE w obszarze zabudowanym przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 71 km/h tj. o czyn z art. 92a kw.

Sąd Rejonowy w Pułtusku wyrokiem z dnia 4 czerwca 2018 r. uznał obwinionego R. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przyjmując ,iż kierował B. (...) i za to skazał go i na zasadzie art. 92 a kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 zł obciążając kosztami i opłatami.

Apelacje od w/w wyroku wniósł osobiście obwiniony oraz jego obrońca.

Obwiniony zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

I) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 39 § 1 kpw, w zw. z art. 43 kpw w zw. z art. 207 kpk i 211 kpk, w zw. z art. 42 § 1 kpw w zw. 193 kpk poprzez brak przeprowadzenia oględzin miejsca zdarzenia połączonych z elementami eksperymentu procesowego oraz elementami opinii biegłego z zakresu bierników prędkości, co skutkowało brakiem możliwości pełnych ustaleń faktycznych, czego pozbawił się sam Sąd, i co skutkowało błędnymi ustaleniami sądu, oraz skutkowało ustaleniami w zakresie, w którym konieczna jest wiedza specjalna, a w szczególności:

a) prawidłowości działania urządzenia Ultralyte w warunkach dokonywania pomiaru, oraz Prawidłowości dokonanego pomiaru - zwłaszcza kąta pomiaru;

b) zakresu możliwości obserwacji przez policjanta pojazdu mierzonego, a także warunków terenowych dokonywania pomiaru, odległości z jakiej dokonano pomiaru oraz ustalenie możliwości dokonania pomiaru pojazdu innego niż obwinionego z uwagi na sposób rozchodzenia się wiązki;

c) pominięcie, że obwiniony nie był w stanie aż tak przyśpieszyć samochodu skoro urządzenie pokazało odległość 307,5m i prędkość 121 km/h, a obwiniony miał przyśpieszyć po minięciu radiowozu, co wskazuje, że prędkość pokazana przez urządzenie jest nieprawidłowa, było tam wzniesienie, zakręt i dlatego doszło do zafalszowania pomiaru;

II) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk, w zw. z art. 4 kpk oraz art. 82 § 1 kpw w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. Prawo o miarach 1 w zw. z art. 9a upom w zw. z § 5 ust. 1 Rozporządzenia, poprzez uznanie, że urządzenie Ultralyte może być źródłem dowodowym w zakresie prędkości pojazdu obwinionego w sytuacji, gdy urządzenie to nie spełnia cechy określonej w § 5 ust. 1 Rozporządzenia, bo „konstrukcja i wykonanie przyrządów nie zapewnia identyfikacji pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana”, a identyfikacji dokonuje policjant, co wynika z akt sprawy, ale także z opinii biegłych z innych spraw, interpelacji i orzeczeń wielu sądów. Sąd pomija fakt, że urządzenie nie identyfikuje pojazdu, bowiem jeden moduł mierzy pojazd a drugi moduł symuluje punkt pozorowany pomiaru, tzn. wiązka mierząca prędkość nie jest tożsama z punktem jaki widzi mierzący, co oznacza, że urządzenie może mierzyć w innym miejscu niż widzi policjant;

III) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 16 § 1 kpw w zw. z art. 41 § 1 kpk w zw. z art. 4 kpw w zw. z art. 8 kpw w zw. z art. 5 § 2 kpk oraz art. 82 § 1 kpw w zw. z art. 410 kpk oraz art. 17 § 2 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez rozpoznanie sprawy przez stronniczy Sąd, który wskazał w uzasadnieniu, że miał pewne wątpliwości, które rozstrzygnął na niekorzyść obwinionego, co przejawiało się poprzez:

a) rozstrzygnięcie in dubio pro reo wątpliwości co do:

- kwalifikacji policjantów i założenie, że je mają bo pracują w drogówce, oddalenie pytań próbujących poznać odpowiedź na pytanie czy policjanci znajdują akty prawne będące ramami prawnymi używania urządzenia Ultralyte, czy mają wiedzę o pracy uprzedzenia. W sprawie nie ustalono więc, czy policjanci używali urządzenia zgodnie z prawem - zgodnie z instrukcją obsługi i decyzją zatwierdzenia typu. Pominięto opis zdarzenia w notatce i zeznaniach, który jasno wskazuje, że nie mają oni wiedzy i kwalifikacji, pomiar był wykonany pod większym kątem niż dopuszczalny i odległość wskazana przez urządzenie oznacza, że doszło do ześlizgnięcia się wiązki pomiarowej i pomiar jest nieprawidłowy;

- pracy urządzenia Ultralyte, które jest używane przez Policję pod zbyt dużym kątem, więc przyjęcie na niekorzyść obwinionego tej okoliczności;

- pominięcie, że urządzenie nie było badane w GUM, więc nie spełnia wymogów prawno- metrologicznych;

- pominięcie faktu pracy radiostacji i telefonów komórkowych, co skutkuje przyjęciem tezy, że nie wpływa ona na poprawność pomiaru, co przeczy wiedzy specjalnej;

- przyjęcia argumentacji obrony, że występuje w urządzeniach laserowych efekt ślizgania i rozstrzygnięcie tej wątpliwości na niekorzyść obwinionego - s. 6 uzasadnienia wyroku SR.

b) pominięcie wniosków wynikających z tez dowodowych obrony i pytań, wskazujących na brak wiedzy funkcjonariuszy na temat działania urządzenia, więc brak wiedzy na temat możliwości zafalszowywania pomiarów

oraz dowodów wskazujących na wady urządzenia Ultralyte i niemożność jego prawidłowego użytkowania w miejscu pomiaru;

c) określenie wiarygodności świadków - policjantów, w kontekście zgodności ich zeznań bez uwzględnienia faktu ich wzajemnej znajomości, jako linię obrony dokonanego pomiaru;

d) celową i stronnictwą ocenę dowodów, pod z góry założony cel skazania, w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, polegający na takim dopasowaniu dowodów i faktów, które pomija część z nich oraz w rezultacie prowadzi do ustaleń nielogicznych i sprzecznych z doświadczeniem życiowym, a także w sposób pomijający podstawy prawne korzystania z urządzenia Ultralyte tj. rozporządzenia oraz decyzji o zatwierdzeniu typu;

e) rozpoznanie sprawy przez uprzedzony sąd, który z tego powodu, że obwiniony ma fachowego obrońcę chciał w swoisty sposób go ukarać i bez racjonalnego powodu nie przeprowadził wniosków dowodowych obrońcy, żądając jednocześnie złożenia dowodów od obwinionego, a po ustanowieniu obrońcy, również od obrońcy pod groźbą odpowiedzialności prawnej;

IV) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 82 § 2 pkt. 1 kpw oraz art. 82 § 1 w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 i pkt. 2 kpk oraz art. 424 § 2 kpk oraz w zw. z art. z art 4 kpw w zw. z art. 413 kpk, poprzez:

a) brak odniesienia się do braku możliwości identyfikacji pojazdu przez radar Ultralyte, gdzie identyfikacji dokonuje policjant a nie urządzenie, bowiem przeczy to instrukcji obsługi i pracy urządzenia;

b) sprzeczne z wiedzą specjalną ustalenia sądu, sprzeczne z doświadczeniem życiowym wnioskowanie sądu;

c) brak jakiegokolwiek odniesienia się w uzasadnieniu do dowodów złożonych przez obrońcę do jego argumentacji. Sąd słowem nie odniósł się do przedstawionego przez obrońcę materiału. Pozbawiono obwinionego prawa do obrony przez obrońcę, bo nie może być ono pozorne, a takim jest jeśli pomija się to co obrońca twierdzi i wnosi do sprawy.

V) błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzeczenia mający wpływ na jego treść, tj.:

a) ustalenie, że obwiniony przekroczył prędkość, a wskazaniu radaru są prawidłowe i nie były zakłócone, w sytuacji dokonywania pomiaru w pośpiechu, pojazdu jadącego w kolumnie, pod dużym kątem, w terenie w którym występuje różnica w poziomie nawierzchni a sam odcinek drogi oznakowany jest znakiem A2 - niebezpieczny zakręt;

b) ustalenie, że policjant miał umiejętności i wiedzę na prawidłowe korzystanie z urządzenia oraz prawidłowo korzystał z urządzenia w chwili pomiaru, zwłaszcza zgodnie z decyzją o zatwierdzeniu typu;

c) radar Ultralyte spełnia wymogi rozporządzenia i prawidłowo pokazał prędkość

Obwiniony wniósł o zmianę wyroku I Instancji i uniewinnienie go oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca obwinionego zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

I) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw, w zw. z art. 6 ust. 3 lit.a,b, c i d EKPCz w zw. z art. 6 ust. 1 i 3 EKPCz w zw. z art. 4 kpw, w zw. z art. 7 kpk oraz art. 82 § 1 kpw w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolne rozstrzygnięcie dostrzeżonej wątpliwości co do istnienia możliwości ślizgania wiązki i zafalszowania pomiaru - s. 6 uzasadnienia i zbagatelizowanie tej okoliczności poprzez rozstrzygnięcie tej wątpliwości na niekorzyść obwinionego, że pomiar w tym przypadku był prawidłowy;

II) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk, w zw. z art. 4 kpk oraz art. 82 § 1 kpw w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 4 kpw, w zw. z art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 11 maja

2001 r. Prawo o miarach w zw. z art. 9a upom w zw. z § 5 ust. 1 Rozporządzenia 20142 § 23 ust. 1 § 24 ust. 2 pkt. 7 i 8 Rozporządzenia 2014 r. oraz art. 9 upom, poprzez uznanie, że:

a) urządzenie Ultralyte może być źródłem dowodowym w zakresie prędkości pojazdu obwinionego w sytuacji, gdy urządzenie to nie spełnia cechy określonej w § 5 ust. 1 Rozporządzenia 2014 r., bo „konstrukcja i wykonanie przyrządów nie zapewnia wskazania pojazdu, którego prędkość jest kontrolowana”, a identyfikacji dokonuje policjant, co wynika z akt sprawy, ale także z opinii biegłych z innych spraw i orzeczeń wielu sądów, co jest tożsame dla wielu urządzeń pomiarowych używanych przez Policję;

b) zgodnie z § 23 ust. 1 Rozporządzenia 2014 r., Przyrząd powinien być stosowany w warunkach znamionowych użytkowania w sposób zgodny z instrukcją obsługi i decyzją zatwierdzenia typu, a zgodnie z § 24 ust. 1 pkt. 7 i 8 Rozporządzenia 2014 r., Instrukcja obsługi powinna zawierać w szczególności informacje o możliwych przyczynach wystąpienia błędów w działaniu przyrządu i opis komunikatów o wystąpieniu błędów i opis warunków właściwego stosowania przyrządu, a załączone do sprawy dokumenty wskazują, że policjanci dysponowali instrukcją nie spełniającą wymogów (zwłaszcza w zakresie błędów) oraz nie dysponowali decyzją o zatwierdzeniu typu więc nie mogli ocenić prawidłowości pomiaru wobec błędnego przekonania operatora, że Jest to urządzenie snajperskie” i nie uwzględniono problemu rozejścia wiązki oraz problemu ślizgania się wiązki pomiarowej na takiej odległości, przy błędnym kącie pomiaru a zdaniem policjanta, można każdemu pojazdowi zmierzyć oddzielnie prędkość, przy jednoczesnym przyznaniu przez policjanta, że przed obwinionym i za obwinionym jechały inne pojazdy; a faktu użycia go, w oczywistym ukryciu, więc na skraju drogi, oznacza dokonanie pomiaru poza dopuszczalnym w decyzji zatwierdzenia typu kątem (miernik Ultralyte nie może być użytkowany poza kątem 5,74° co wynika z decyzji zatwierdzenia typu nr ZT 71/2007 pkt.7 decyzji);

c) urządzenie nie przechodzi żadnych badań co do prawidłowości działania poza sprawdzeniem, czy przyrząd mieści się w granicach błędów, które są w decyzji zatwierdzenia typu. Nikt nie bada urządzenia w czasie legalizacji czy nie dokonuje ono zafalszowania pomiarów. Nikt nie badał urządzenia na odległości większej niż 80 metrów.

III) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk, w zw. z art. 4 kpk oraz art. 82 § 1 kpw w zw. z art. 410 kpk, w zw. z art. 4 kpw, w zw. z art. 8a ust. 1 upom w zw. z art. 9a upom w zw. z § 22 ust. 2 pkt. 2 Rozporządzenia 2014 poprzez brak uwzględnienia błędu pomiarowego jaki w przypadku prędkości do 100 km/h wynosi 3 km/h;

IV) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 39 § 1 kpw, w zw. z art. 43 kpw w zw. z art. 207 kpk i 211 kpk, w zw. z art. 42 § 1 kpw w zw. 193 kpk poprzez brak przeprowadzenia oględzin miejsca zdarzenia połączonych z elementami eksperymentu procesowego oraz elementami opinii biegłego z zakresu mierników prędkości, co skutkowało brakiem możliwości pełnych ustaleń faktycznych, czego pozbawił się sąd, a co pozwalałoby na ustalenie, że pomiar prędkości nie był adekwatny do prędkości pojazdu obwinionego, ponieważ w topograficznych warunkach pomiaru nie jest możliwy do zachowania dopuszczalny kąt pomiaru, jest tam wzniesienie więc w warunkach rzeczywistych nie jest możliwe zachowanie odległości i prędkości pokazanej przez urządzenie, a sam pomiar był dokonany w pobliżu linii energetycznej, przy włączonej radiostacji radiowozu oraz komórkach policjantów, bowiem w warunkach pomiaru po podbiegnięciu policjanta, musiał on „ślizgać wiązką” po pojeździe, więc nie zachował pozycji strzeleckiej wymaganej w instrukcji, sama zaś prędkość pojazdu 121 km/h przy odległości 307 oznaczałoby, że przyśpieszenie pojazdu, na tak krótkim dystansie przekracza możliwości pojazdu niewyścigowego, pomijając już, że taka wysokość prędkości w warunkach ruchu jest nie racjonalna, bowiem nikt tak nie przyśpiesza, ponieważ uniemożliwia to zahamowanie przed przeszkodą zwłaszcza, że w miejscu zdarzenia był zakręt;

V) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia tj. art. 8 kpw w zw. z art. 2 § 1 pkt. 2 i § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk, w zw. z art. 7 kpk w z. zw. z art. 4 kpw oraz z w zw. z art. 5 § 2 kpk poprzez dokonywanie ustaleń faktycznych w zakresie nie wynikającym z dowodów w sprawie, a będących wyrazem przekonania sądu, które zbliżają się do tzw. „procesu poszlakowego” lecz nie spełniają wymogów, jakie stawiane są tego rodzaju rozumowaniu dowodowemu w celu ustalenia stanu faktycznego, ponieważ fakt błędnej konstrukcji urządzenia

(niespełnianie wymogów Rozporządzenia 2014 r.), fakt błędnego użytkowania w zakresie niepełnej instrukcji i braku decyzji o zatwierdzeniu typu (wymogi rozporządzenia 2014), fakt dokonania pomiaru prędkości przy oczywistym efekcie ślizgania, że pomiar ten nie może być bezwzględnie przypisany jako rzeczywiście oddający prędkość pojazdu, ponieważ w sprawie mogło dojść do ześlizgnięcia się wiązki pomiarowej na koło pojazdu lub okrągłe/ zaokrąglone elementy pojazdu;

VI) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia art. 4 kpw w zw. z art. 8 kpw w zw. z art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk oraz art. 82 § 1 kpw w zw. z art. 410 kpk poprzez dowolną, stronnictwą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, polegającą na:

a) prowadzeniu postępowania pod z góry przyjętą tezę, w tym ograniczanie postępowania dowodowego tylko w kierunku udowodnienia winy obwinionego oraz rozstrzygnięcie wszelkich wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy na jego niekorzyść,

b) braku dostatecznego wyjaśnienia ram normatywnych warunków dokonywania pomiarów prędkości Ultralytem i kontroli prawidłowości tego pomiaru, oraz błędne przyjęcie, że urządzenie mając legalizację działa prawidłowo.

c) pominięciu, iż policjanci nie dysponują prawidłową instrukcją ani decyzją o zatwierdzeniu typu, więc nie są w stanie odtworzyć normatywnych warunków prawidłowego pomiaru;

VII) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, tj. art. 82 § 2 pkt. 1 kpw oraz art. 82 § 1 w zw. z art. 424 § 1 pkt. 1 i pkt. 2 kpk oraz art. 424 § 2 kpk oraz w zw. z art. z art 4 kpw poprzez:

a) rozstrzygnięciu in dubio pro reo poprzez:

- brak dostatecznej analizy normatywnej ram dokonywania pomiarów prędkości przez Ultralyte;

- brak analizy umiejętności i kompetencji policjantów dokonujących pomiaru i ich założenie;

b) brak dostatecznej analizy dotyczącej opisu związku miejsca i sposobu pomiaru do wyniku wobec wymogu dot. kąta pomiaru;

c) brak analizy faktu niekompletności dokumentów jakie powinny być w radiowozie (Rozporządzenie 2014 r.)

VIII) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 2 § 2 kpk, w zw. z art. 8 kpw, w zw. z art. 39 § 1 kpw, w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw, art. 39 § 1 kpw, w zw. z art. 43 kpw w zw. z art. 207 kpk i 211 kpk i 193 § 1 kpk, w zw. z art. tj. art. 8 kpw w zw. z art. 7 kpk, w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 39 § 2 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt. 2 kpk w zw. z art. 170 § 2 kpk poprzez przemilczenie aktywności dowodowej obrońcy obwinionego, więc złożonych do akt przez niego dokumentów i wniosków dowodowych:

opinii, w analogicznych sprawach, stanowiska NIK, a także przesłuchania świadków, gdzie wskazano, że pomiar był błędny z uwagi na błędnie ustawione urządzenie celownicze, brak dostatecznej wiedzy policjantów, którzy wygenerowali błędny pomiar;

IX) błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzeczenia mający wpływ na jego treść, tj.:

a) ustalenie, że obwiniony przekroczył prędkość, a wskazania lideru są prawidłowe i niebyły zakłócone przez radiostację radiowozu, telefony komórkowe, linie energetyczne;

b) ustalenie, że policjant miał umiejętności i wiedzę na prawidłowe korzystanie z urządzenia oraz prawidłowo korzystał z urządzenia w chwili pomiaru, zwłaszcza zgodnie z decyzją o zatwierdzeniu typu i pełną instrukcją, mimo że nimi policjantka nie dysponowała;

c) użyty radar spełnia wymogi rozporządzenia 2014, pomimo istotnych braków - brak identyfikacji pojazdu - czyni to policjant, brak pełnej instrukcji, brak decyzji o zatwierdzeniu typu, brak prawidłowych badań urządzenia w GUM.

Obrońca wniósł o przeprowadzenie postępowania dowodowego w postępowaniu w II Instancji, w poniższym zakresie, z uwagi na nierozpoznanie wniosków obrony:

I) przeprowadzenia oględzin miejsca zdarzenia połączonych z elementami eksperymentu procesowego oraz elementami opinii biegłego z zakresu laserowych mierników prędkości, na okoliczność:

a) niewiarygodności dokonanego pomiaru, jego nieprawidłowości, wobec treści instrukcji, decyzji zatwierdzenia typu oraz warunków lokalizacji dokonanego pomiaru na okoliczność błędnego pomiaru i zawyżenia prędkości obwinionego;

b) niespełniania przez Ultralyte wymogów technicznych;

II) dowodów z Głównego Urzędu Miar w W., tj. badania urządzenia Ultralyte w warunkach użytkowania na potrzeby wydania decyzji o zatwierdzeniu typu oraz dokumentów wszystkich badań legalizacyjnych (pierwotnych i wtórnych) tego urządzenia - protokołu sprawdzenia urządzenia w warunkach użytkowania, który wskazuje, że urządzenie było zbadane wyłącznie na 80 m i nie spełnia tym samym przesłanek ustawowych i rozporządzeń wykonawczych;

III) dowodów z opinii biegłych w zakresie istnienia efektu ślizgania, biegli przyznali, że takie zjawisko zachodzi, choć jest mało prawdopodobne;

IV) wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze i Sądu Okręgowego w Zamościu, na okoliczność, wadliwej pracy urządzenia, efektu ślizgania, braku szkoleń policjantów, iż GUM wbrew twierdzeniom Sądu nie przebadał urządzenia, a jedyne zbadał urządzenie na odległości 80 m przy wydawaniu decyzji o zatwierdzeniu typu, natomiast w czasie legalizacji nie wykonano żadnych badań kontrolujących fałszowanie pomiaru oraz opinii biegłych załączonych do akt sprawy, które pomina sąd rejonowy. W tej sprawie policjanci nie przeszli prawidłowego szkolenia, nie mają wiedzy o kątach o rozejściu wiązki i efekcie ślizgania, i nie dokonali prawidłowego ustawienia urządzenia celowniczego - zgodnego z instrukcją, więc pomiar nie jest rzetelnym i wiarygodnym dowodem prędkości, więc na okoliczność przeprowadzenia pomiaru w sposób sprzeczny z instrukcją, który nie korzysta z domniemania poprawności prawnometrologicznej, jakie gwarantuje GUM, a także na okoliczność, że dokumenty jakimi dysponuje Komenda nie są tożsame z dokumentacją wytworzoną przez GUM, ponieważ powszechne jest dokonywanie pomiarów na podstawie przesłanek instrukcji marketingowej, a GUM badał inną wersję instrukcji obsługi;

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje zarówno obwinionego jak i obrońcy obwinionego R. N. okazały się zasadne, a zawarte w nich wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie zasługiwały na uwzględnienie.

Skarżący – a przede wszystkim obrońca obwinionego R. N. - podnoszą szereg zarzutów po adresem zaskarżonego wyroku – zapominając o jednym podstawowym zagadnieniu wynikającym z analizy materiału dowodowego i stanu faktycznego jaki miał miejsce w trakcie interwencji policji.

Zdaniem sądu odwoławczego Sąd I instancji nie rozważył wszystkich okoliczności faktycznych.

Tak Sąd Rejonowy jak i apelujący zwracają na – ich zdaniem zasadnicze – argumenty mające przemawiać za zasadnością lub nie, stawianego zarzutu obwinionemu.

Sąd odwoławczy uznaje , iż poza sporem powinien pozostać fakt aktualnej legalizacji przyrządu , którym zmierzono prędkość pojazdu. Przedmiotowy fakt jest jednoznacznie ustalony i sąd odwoławczy nie będzie się co do tego wypowiadał.

Podobnie jest z problemem – który podnoszą skarżący – co do tzw. efektu ślizgania wiązki , przy pomiarze prędkości.

W tym zakresie – sąd odwoławczy przyznaje rację obrońcy obwinionego – iż sąd I instancji stwierdzając , że przedmiotowy efekt może a nie musi wystąpić – powinien powyższą wątpliwości nie rozstrzygać na nie korzyść obwinionego R. N..

Podstawowym i zasadniczym problemem jest to – i to nie tylko w niniejszej sprawie – ale w setkach czy też tysiącach innych podobnych sprawach – jakie dowody wskazują na to , iż określony pojazd posiadał wskazaną prędkość?

Powstaje pytanie i wniosek zasadniczy! W jaki sposób i jakim dowodem oskarżyciel wykaże , że to pojazd obwinionego miał określoną prędkość.

W niniejszej sprawie prędkość mierzono ręcznym miernikiem ULTRALYTE 20-20 1000 LR. Zdaniem sądu dla ustalenia odpowiedzialności obwinionego nie ma znaczenia fakt , iż przedmiotowe urządzenie zostało dopuszczone do użytkowania i zatwierdzone jako przyrząd do pomiaru prędkości w ruchu drogowym.

Należy zgodzić się ze stwierdzeniem skarżącego obrońcy iż urządzenie ULTRALYTE nie może być środkiem dowodowym w zakresie ustalenia prędkości pojazdu obwinionego.

Przedmiotowe urządzenie nie zapewnia wskazania pojazdu , którego prędkość jest kontrolowana – nie indywidualizuje go.

Słusznie wskazuje obrońca , że ten jeden argument przemawia za uniewinnieniem obwinionego.

Tak oskarżyciel , sąd I instancji , obrońcy nie kwestionują tego , iż ULTRALYTE nie dokonuje identyfikacji pojazdu w chwili pomiaru. Tą identyfikację stwierdza policjant poprzez celownik a następnie poprzez złożenie zeznań przed odpowiednim organem.

W chwili gdy na drodze występuje kilka pojazdów / jak w niniejszej sprawie / identyfikacja zależna jest od złożonych zeznań przez funkcjonariusza policji , który stwierdza iż przedmiotowa prędkość to prędkość pojazdu obwinionego – co w odpowiedzi obwiniony R. N. informuje , że to nie jest prędkość jego samochodu.

Słusznie podnosi też obrońca obwinionego , iż wskazany na wyświetlaczu dowód w postaci prędkości nie może automatycznie przemawiać za winą obwinionego. Jak sąd wskazał wyżej – a także wynika to z ustalonego stanu faktycznego – istnieje możliwość , że prędkość mogła pochodzić od innych pojazdów , które w tym czasie przemieszczały się i były w zasięgu urządzenia ULTRALYTE – czego nie kwestionują policjanci / tych pojazdów było kilka/.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku , iż dla celów dowodowych , prędkość pojazdu powinna być udokumentowana w sposób nie budzący wątpliwości . Pomiar –poprzez przyrząd powinien wskazywać pojazd –indywidualizować go.

Z powyższych względów sąd uznał ,iż przedmiotowy materiał dowodowy nie mógł dać podstaw do przypisania winy obwinionemu i ustalenia , że to pojazd którym się poruszał obwiniony przekroczył dopuszczalną prędkość dozwoloną.

Słusznie także podnosi – nie tylko w apelacji – obrońca obwinionego , że istnieją / są produkowane , sprzedawane i użytkowane / mierniki pomiaru prędkości , które identyfikują pojazd indywidualizując poruszającego się z określoną prędkością kierowcę i jego pojazd.

Skoro tak ,to powyższe nie może być problemem kierowców czy też innych użytkowników dróg a odpowiednich organów państwa.

Mając powyższe na uwadze / tj. brak możliwości identyfikacji pojazdu / sąd uniewinnił obwinionego R. N. od popełnienia czynu mu zarzucanego – a tym samym uznał , iż bezprzedmiotowe jest odnoszenie się do pozostałych zarzutów wskazywanych przez obrońcę obwinionego w apelacji.